

UNIUREA POPORULUI

ABONAMENTUL:

Un an 150 Lei
Pe jumătate 75 Lei
In America pe an 2 dolari.

Iese odată la săptămână

Adresa: „UNIUREA POPORULUI“, Blaj, Jud. Târnava-mică
Director **ALEXANDRU LUPEANU-MELIN**

ANUNȚURI ȘI RECLAME

se primesc la Administrație și se plătesc: un șir mărunt odată 5 Lei
a doua și a treia oră 4 Lei.

Incredere în ai noștri

O veche vorbă înțeleaptă spune: „Sângele apă nu se face“. — Să nu uităm această înțelepciune mai ales în zilele cu multe ispite de astăzi

De **ION AGĂRBICEANU**,

canonic în Cluj și secretar al „Astreii“ culturale

Mai aproape de trup își rămâne cămașa, oricâte alte vestminte ai purta. Mai aproape de noi rămân, în toate împrejurările, aceia cari sunt os din osul nostru și sufletul nostru. Și în bine și în rău, dar mai ales în rău, în vreme de primejdie, se învederează acest adevăr.

Din satele noastre, din talpa țării, se pornesc an de an — mai ales dela unire încoace —, valuri de tineri, cari se duc la oraș de învăță la școli, ori la meșteșuri. Cei mai mulți dintre ei, afară doar de aceia cari se fac preoți și învățători, nu se mai întorc în sat. Rămân să trăiască în orașe mari și mici, după altă muncă decât plugăria, intră în rândul altei pături de oameni, decât plugarii: se fac slujbași la Stat, județ sau comună; ajung avocați, doctori, ingineri; încep negoț, ori deschid un atelier de meseriaș.

Niciunul dintre părinții săteni, cari își duc copiii la oraș, nu s'a gândit o clipă, că prin învățătura ce va lua și slujba ce va purta, va să ajungă un dușman al săteanului, sau chiar al părinților. Dacă cineva ar cerca să ne dovedească, în clipa în care ne-am hotărât ca pe unii din copiii noștri să-i scoatem din plugărie, că aceștia vor ajunge dușmanii noștri, fiindcă vor trăi în altă clasă de oameni, l-am crede nebun.

Și, simțământul nostru, și siguranța lui, nu ne minte. Cei cari sunt os din osul nostru și suflet din sufletul nostru, nu ne pot fi dușmani. Niciodată sângele apă nu se face, și legăturile sufletești dintre fiii aceluiași neam, nime și nimic nu le poate rupe.

Totuș, sunt oameni la țară, cari privesc cu dușmănie la cei dela oraș, la „domni“, chiar când sunt de-o lege și de-o limbă cu ei. — Nu cred că copiii lor ajunși târgoveți, pot să le facă rău, dar cred acest lucru despre alții, pe cari i-au apucat „domni“ la oraș, sau cari sunt născuți din „domni“.

Se uită că aceștia, la rândul lor tot din plugarul și păstorul român s'au născut; că și ei închipue tot cămașa care e mai aproape de trup, decât oricare altă haină, și că în zi de primejdie, numai luptând cot la cot cu aceștia, se pot mântui.

Aceasta s'a adevărit în toate vremile, și mai pe urmă în războiul cel mare. — Și în țara noastră, ca în toate țările, cei de-o limbă și de-o lege dintr'o țară, au rămas să se lupte și să se apere singuri: câtă vreme streinii din țară, cei de altă limbă și de altă lege, n'au făcut decât să-i sape, să se înfrățească cu dușmanul.

Azi România mișună de streini, cari ne învață să urâm și disprețuim tot ce nu e „muncitor“, tot ce nu e țaran, și să nu le dăm ascultarea. Sunt cu miile apostolii, cari se bat în piept, că iubesc mai mult poporul nostru decât „domni“ și dregătorii lui.

Aceștia nu-s cămașa noastră, nu-s os din osul nostru, suflet din sufletul nostru; și chiar numai în temeiul acestui adevăr, ar trebui să nu le dăm ascultare.

Dacă mâne sau poimâne ar veni o primejdie pentru țară, toți acești streini ar alerga nu să ne ajute, ci să ne aprindă moșia din patru stihii, și să dea mâna cu dușmanul, în slujba căruia lucrează și acum. Și cei cari ne-am strâns rândurile, cari am pune umăr la umăr, am rămânea numai noi Români, domni și țărani, avuți și săraci, tineri și bătrâni.

Așa a fost de când e lumea, așa va fi în viitor. — Pentru că sângele apă nu se face, și cămașa ți-e mai aproape de trup.

Blajul la Eucurești. În ziua de 19 Februarie d. Dr. Augustin Popa, profesor la Academia Teologică din Blaj a ținut o frumoasă conferință la Fundația Carol I în cadrele „Agricola“, iar cu o zi înainte d. Ștefan Manciușela dela liceul de băieți o apreciată comunicare la Societatea Regală de Geografie.

Să ne facem și noi singuri lege împotriva înjurăturii!

În toamna trecută a apărut în „Unirea Poporului“ dela Blaj, între știrile săptămânale, una dintre celea mai prețioase știri care s'au publicat în anul 1932. Și cred că nu-i de lipsă să mai amintesc aci știrea, ci e de ajuns să arăt numai titlul acelei știri, iată-l: „Unul care și-a făcut sigur legea contra înjurăturii“. Un astfel de titlu e foarte deosebit, nici n'am mai citit așa ceva.

Acest titlu de mare valoare ar trebui să-i străbată la tot creștinul până în adâncurile inimei sale. Trebuie să se gândească un pic asupra acestui glas strigător, și să înceapă, cu toate eforturile lui, a lupta și a face propagandă pentru aceasta lege.

Căci acel băiat, care printr'un gând supranatural, a făcut legământ de a nu mai înjura, este un simplu băiat de țaran sărac, el nu poate face ca aceasta lege să se propună la noi în țară. El numai cu una poate ajuta, cu rugăciunea către bunul Dumnezeu, rugându-l să lumineze mințile acelor care au putere de a face aceasta lege. Și astfel trebuie să ne rugăm cu toți.

Iubiți cetitori, ce credeți dumneavoastră, ar fi bună o astfel de lege? Vor fi și de aceia cari vor zice: ba, dar sunt mai mulți cari zic că este foarte bună și că ar trebui făcută imediat. Și eu sunt de aceia cari zic că ar fi bună, ar fi bună da, dar cine s'o facă? ... Noi cu toții care suntem creștini adevărați.

Iubiți cetitori, dumneavoastră știți cu toții că înjurătura este începutul dușmăniei, care dintre Dumnezeu și om, și cine înjură acela nu mai iubește pe Dumnezeu, ci îl dușmănește.

Sunt foarte mulți de aceia care înjură a fală și în glumă și că aceea nu-i păcat. Eu zic că este mai mare păcat atunci când înjuri în glumă. Sunt de aceia care își spune un Dumnezeu sau un soare, ca și când ar zice: „bună ziua“.

Iubite cetitor, dacă eu sau altcineva te-ar vătăma pe dumneata de mai multeori în glumă, l-ai ierta sau nu, ce zici? Așa-i că nu?

Apoi să știi că nice Dumnezeu nu ne iartă. Deci când auzim pe cineva, care înjură, să-l certăm, dacă e vr'un copil și să-l pedepsim cu bătaie.

Iubiților, totdeauna când ne facem nervoși, să ne aducem aminte de judecata cea din urmă, și atunci de sigur că nu vom mai înjura! Fiecare ar trebui să ceară zilnic ajutorul Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, zicând Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, roagă-te pentru noi păcătoșii, acum și'n ora morții noastre, Amin.

I. C. Căpâlneanu

Legea postului

În evanghelia lăsatului de brânză (26 Februarie, Mateiu 6, 14—21) ni-se vorbește între altele și despre ajun. Și biserica anume a pus această evangheliie pe prinderea postului, ca creștinii să-și dea seama de însemnătatea legii postului.

Pe vremuri neamul nostru era vestit de postelnic. Popoarele cu cari locuim împreună se și mirau de poporul nostru, cum poate posti atâta. Știu străini, cari au și scris despre această însușire minunată a neamului nostru. Vremurile însă s'au schimbat și astăzi puțini mai sunt dintre noi, cari să țină această lege.

Las' că e și grea de ținut legea postului, dar biserica dă deslegare celui care nu poate posti și o cere aceasta, dându-i voie să postească numai fără carne, cu mâncări așanumite albe, pregătite din lapte și ouă. Lăsători, cum suntem dela fire, însă noi nici 50 de bani nu cheltuim bucuroși pentru o coală de hârtie, prin care să cerem dispensa. Mai bine ne simțim cu păcatul în spinare, fiind obișnuiți cu această sarcină, ca oaia cu lâna.

Ceice vreau să primească dispensă sau deslegare dela legea grea a postului, mergă la preot și le va cere dispensa, iară ceice pot, să postească, pentru că *postul este foarte folositor, atât pentru trupul cât și pentru sufletul nostru.*

Toți doctorii susțin, în vremea mai nouă, că postul, și mai ales ajunul este o adevărată medicină a trupului. Cele mai multe boale de stomac și de mațe se vin-

decă astăzi, fie prin regim adecă mâncând numai anumite mâncări ușoare, fie prin ajun. Vechii anahoreți sau pustnici din pusturile Egiptului au trăit, tocmai fiindcă ajunau foarte mult, și până la 160 ani. Călugării catolici numiți trapiști nu mănă decât odată la zi, și atunci de post, și la ei e raritate când trăiește cineva mai puțin de 60 de ani. Ipocrate, părintele medicinei, a trăit, cu 400 de ani înainte de Hristos, 140 de ani. Întrebat cum de a dus-o atâta, a răspuns: »fiindcă nici când nu m'am sculat sătul dela masă«. Un vestit profesor universitar spune, că mai mulți oameni se prăpădesc din prea multă mâncare decât din foame, și drept are, cel puțin asta este convingerea tuturor medicilor. În războiul cel mare foarte mulți oameni au flămânzit câte 7—8 zile, mâncând numai crumpene necoapte și coceni de varză, morcovii fiindu-le adevărată mâncare de lux. Ei, și ce s'a întâmplat? Foarte mulți dintre domni bolnavi de stomac și de intestine (mațe) s'au vindecat deplin. Și tocmai acest fapt a dat mult de gândit medicilor, aducându-i la părerea, că postul, și mai ales ajunul, este un leac minunat împotriva boalelor de stomac și de intestine.

Postul și ajunul desvoaltă mintea. Asta o știm mai bine din sfânta Scriptură a Vechiului Testament, unde ni-se povestește că Dănilă, care se hrănea la curtea lui Nabuchodonozor cu legume, cu fructe și cu apă, a fost mult mai cuminte și mai înțelept decât învățații Babilonienilor, cari se hrăneau cu carne și cu fel de fel de mâncări bune și alese. Și apoi fiecare elev și student știe că »plenus venter non studet libenter«, adecă »pântecul plin nu studiază bucuros«. Moise a postit 40 de zile, și apoi s'a coborât de pe munte cu fața strălucitoare, fiindcă vorbise cu Dumnezeu.

Prin post ne înfrânăm patimele. Cu cât hrănim mai bine calul și-i dăm mai mult ovăs, cu atâta este mai buiestru,

asa că dela o vreme nici călărețul cel mai iscusit nu mai birue cu el. Așa o pățim și cu trupul nostru, dacă-i dăm totdeauna prea mult și prea bine de mâncare: nu-l mai putem înfrâna. Sf. apostol Pavel zice: »Când sunt slab, atunci sunt tare« (II. Cor. 12, 10), și așa este, fiindcă un trup înfrânat este mult mai tare decât unul dedat cu necumpătul.

Fără înfrânare, nu există virtute. Credeți că între necumpătați veți găsi și numai o singură virtute? Ba, ci toate au degenerat și s'au transformat la ei în păcate. Cele mai multe și mai frumoase biserici s'au zidit în evul mediu, când oamenii posteau și ajunau. În epoca modernă, a cărnurilor și mâncărilor fără cumpăt, se zidesc tot mai multe case de nebuni, temnițe, cafenele, restaurante, localuri de petrecere și de stricăciune. Iată roadele necumpătului puse față în față cu acelea ale înfrânării!

Cultura unui popor nu este cultura trupului, ci cultura sufletului. Pe vremuri aplaudam când auzeam declamându-se vreo poezie frumoasă de a lui Alexandri, Alexandrescu, Coșbuc, Eminescu, Goga sau alți poeți, ori când aveam fericirea să vedem un teatru românesc. Acuma aplaudăm când vedem, că un om fără căpătăiu și cultură joacă football, se bate în box ori se trânteste, biruind pe alii derbedeu. Așa era și pe vremea Romanilor, luptătorii din circuri erau anume crescuți și hrăniți pentru aceasta, iară poporul numai în circuri își afla plăceri, în jocuri și în mâncări. Și acesta a fost începutul sfârșitului poporului roman! Când regele Belsazar a început a bea din potirele sfinte, o mână a scris pe perete cuvintele: »Mane, techel, farez«, adecă »numărate, cântărite și împărțite« sunt zilele tale, iară a doua zi falnicul și necumpătatul rege na se mai afla între cei vii. Să băgăm bine de seamă, să n'o pățim și noi la fel!

Veniți deci și umblați la școala cea

Foița „UNIRII POPORULUI”

Simion Bulgarul

Se zice că în vremea de demult paserile și dobitoacele erau împărțite și ele ca și oamenii, în împărății și regate. Așa dobitoacele cele rumegătoare își aveau țările și împărățiile lor, cele sfâșietoare pe ale lor și paserile tot asemenea.

În împărăția paserilor celor mici stăpânitorul era un vrăbioiu, de oarece vrăbiile erau mai numeroase în țara aceea, care se și numea »împărăția vrăbiilor«.

În țara vrăbiilor mai erau și alte paseri ca ciocărlia, sticleți, caponturturi, capra dracului, pasărea plugului și altele, cari trebuiau să slujască și ele țara, dar nu puteau să aibă nici o slujbă de stat, fiindcă nu știau limba vrăbiilor, apoi mai aveau și obiceiuri deosebite.

Un ciocărlan mai tânăr, care trăise mult printre vrăbii și știa ciricăi ca și ele, mânat de dorința de domnie, într'o zi își puse în gând să se dea de vrăbioiu, doară de va putea ocupa și el vre-o slujbă dela stat. Harnic era el, și îi plăcea să se scoale de dimineață, apoi se pricepea la multe feluri de lucruri, ca la făcut la cuiburi de tot felul, la uois la muște, la căutat la viermi pentru puii orfani și paserile bolnave, și la multe alte lucruri, dar

mai presus de toate, se pricepea la cântat și la împărțit la știri printre paseri, căci avea piept puternic și glas destul de bun.

De pe vorbă și cântare nici n'ai fi crezut că nu e vrăbioiu, numai moțul-pricinașul de moț din vârful capului, — acela îi arăta că nu face parte din nația mâncătoarelor de de grâu și a ouătoarelor prin cuiburile vechi și prin scorburi și râpi, și pe după caferii acoperișelor de șuri.

Își puse deci în gând ciocărlanul dornic de mărire să-și taie moțul, ca să samene a vrăbie; doar de va putea primi vreo slujbă de stat.

Zis și făcut. Își tăie moțul și nu mai ciricăia decât în limba vrăbiilor. Era el mai seurt și mai rotund decât un vrăbioiu, dar asta n'o băga de seamă oricine.

Făcu cunoștință cu mai mulți vrăbioi de frunte și prin mijlocirea acestora ajunse în slujba statului, ca împărțitor de știri la poporul vrăbiesc, iar când era vre-o sărbătoare mare la curtea împăratului, ori când veneau delegați de ale popoarelor vecine, ca al ciorilor, al rândunelelor și chiar al vulturilor, ciocărlanul era chemat la masă cu împăratul, ca să cânte.

Îi era greu destul să cânte seara, căci din părinți era învățat să cânte dimineața înainte de răsăritul soarelui. Apoi tot așa de greu îi era să cânte iarna; dar mai greu decât toate îi era să stea în locuință într'o scorbură de salcă bătrână, căci de acasă era obișnuit să

locuiască vara în cuibul făcut în iarbă, sub pălcurile de trandafiri sălbatici, în aerul liber. Pofta de mărire îl făcu însă să sufere toate acestea. Ba se căsătorise cu o vrăbie și dela o vreme se vrăbiise cu totul.

Și o duse ciocărlanul nostru destul de bine în țara și la curtea vrăbiescă vre-o câțiva ani. Dar odată la o veselie — se vede că s'apucase în cap, și în starea aceea uitându-se că se află în țara vrăbiescă și că nu mai are moț —, trezind-se în el amintirile din copilărie, începu să-și cânte cântarea lui ciocărlăscă, înălțându-se în văzduh drept în sus, și apoi venind drept ca o săgeată, până aproape de pământ, apoi întorcându-se iarăși scuturându-se din aripi și ciricând, de-și era mai mare drăgul să-l ascuți.

Dar cântarea aceasta în limba mării, fost mfericită pentru bietul ciocărlan, că toți cei de față înțelesesă că el nu e vrăbioiu ci e un ciocărlan, tuns și prefăcut. Vrăbiile se și repeziră asupra lui și bătându-l cu aripile și huiduindul: Hăș, renegatul, mincinosule!

Dim slujbă fu dat afară. Dar unde să mergă el acum? Sa hotărât să se reîntoarcă la ciocărlia sale. Dar acelea văzându-l fără moț, de și le vorbea nespuse de bine limba, totuși nu-l primiră, ei începură și ele a-l bati cu aripile și a-l fugări: Hăș, renegatul, trădătorule! Și astfel bietul ciocărlan rămase de liliicii — nici ciocărlie, nici vrăbie —, huiduit de toate paserile și fugărit de toți.

aspră a bisericii și vă înfrânați trupurile voastre prin post și prin ajun, dacă mai credeți cătuși de puțin în lumea cealaltă, care nu este numai o sperietoare de copii răi, ci o realitate, un adevăr nesdruncinat încă, o veșnică amenințare pentru oamenii trupești și o continuă mângâiere pentru oamenii cari trăiesc viață sufletească.

Părintele Iuliu

Cum trăiesc oamenii în Rusia

Un cioban care a fugit din Rusia, povestește cum trăiesc oamenii în Rusia: Cruce nu se mai face. Clopotele au fost luate. Bisericile au fost schimbate în locuri de petrecerii. Creștinii, cari sunt găsiți că se închină lui Dumnezeu sunt prinși și trimiși în Siberia. Oamenii nu pot avea nimic la casă. Cine are o vacă, trebuie să dea statului 4—5 sute oca de lapte la an. Cine are o găină trebuie să dea statului câte 70 ouă pe an. Un bărbat poate trăi cu 3—4 muiere odată și le poate schimba când vrea fără să se mai cunună. Pâine n'au de loc. O pâine costă 10 și 20 ruble — o rublă face 50 lei. Atât bărbații cât și femeile lucrează numai pentru bolșevici și primesc ca plată câte un funt de pâine pe zi. Să ne ferescă Dumnezeu de traiul oamenilor din Rusia.

Câte impunsături de ac trebuie să facă un rând de haine

Un croitor român, anume Parachiv Maria, din comuna Brânceni, județul Teleorman, a socotit că la facerea unei perechi de pantaloni trebuie să facă 3162 impunsături de ac, cu mâna și 9828 impunsături de ac cu mașina de cusut. Pentru vestă trebuie să facă 12784 impunsături: 4228 cu mâna și 8556 cu mașina; la haină trebuie să facă 20.497 impunsături: 16.202 cu mâna și 14.295 cu mașina. Adecă la facerea unui rând întreg de haine, croitorul trebuie să împungă cu acul de 56.281 ori: de 16.202 ori cu mâna și de 32.679 ori cu mașina de cusut.

Tocmai așa se întâmplă povestea și cu Simion al Diaconului din Târlia.

Era fecior de oameni de frunte și cu stăruință destul de bună. Tatăl său fusese cantor la biserică sau „diacon” și toată viața și o petrecuse în strănă și alături de popă. Avea și o leacă de pământ și o curte cu grădina și cu casă de piatră la fruntea satului.

Frații erau numai trei, dintre cari Simion era cel mai mare și nădejdea bătrânilor.

Fusese cătană încă din timpul războiului și fiindcă era isteț, ajunsese să învețe a mână camionul, și astfel el fu scutit de front și de tranșee, și numai umbra cu un camion, ducând bolnavii dela un spital la altul înapoi la frontul.

După război nu vru să mai rămână în sat cu toate rugămintele tatălui său și ale fraților mai mici. El nici una, nici alta, că pleacă la București ca să-și caute slujbă.

— Ce slujbă mai bună ca asta vrei tu, Simioane — îi zice tatăl cu lacrimi în ochi — Rămâi acasă și te însoară, să mai avem și noi o femeie la casă, care să ne mai spele o haină, să mai facă o mâncare, căci de patru ani de când a murit mamă-ta, eu, și frații tăi mai mici, trăim cum putem, căci un bărbat nu e îndemnat ca o femeie. Mâncare mai facem noi cum o facem, dar la spălat și la cusut nu ne pricepem de loc. Rămâi acasă, dragul tatii. Curtea asta, casa și grădina e a ta. Vei întoarce ceva fraților tăi când se vor

Ațișările comunistilor în țară la noi au fost zădărnice

Deși guvernul le-a împlinit cererile, muncitorii îndemnați de comuniști fac furburări — Ciocniri cu armata — Mișcări și în alte centre ale țării

Comuniștii cred, pe semne, că ar putea să-și facă mendrele și în țara noastră românească. Ei nici nu vreau să știe că la noi nu-i țară pustie și că guvernul a văzut cât bate clasul și că starea de asediu nu este altceva decât o stavilă pentru pornirile lor nesăbuite. Pe de altă parte guvernul a împlinit aproape toate cererile muncitorilor, ușurându-le foarte mult traiul. Știu cu toții cât de greu este azi viața banilor, cu toate acestea guvernul a rupt-o cum a putut, numai să nu mai alvă oamenii pricină pentru răscoală și turburări. Guvernul a cerut însă ca muncitorii să-și vadă de lucrul lor, iar organizațiile comuniste să fie desființate. Prin aceasta li-se tăia comunistilor creanga de sub picioare și tocmai aceasta n'o doriau.

Se pun deci pe lucru și îndeamnă muncitorii din mai multe centre ale țării să facă din nou grevă. Mai bine le-a reușit la București.

Greviștii în luptă cu armata.

La îndemnul agenților comunisti muncitorii ceferiști dela atelierele Grivița încă de luni 13 Februarie au oprit lucrul și s'au închis în curtea atelierelor. Întrebați asupra necazurilor ce le au ei au spus că nu încep lucrul numai dacă li-se lasă societățile comuniste nedesființate și dacă li-se dă voie să-și facă „soviete” în ateliere. Lucrul dela sine înțeles că guvernul n'a putut permite aceste cereri căci ar fi însemnat că se recunoaște bolșevismul.

Lucrătorii în loc să se liniștească au început a sufla cu sirenele din ateliere, dând semnalul grevelor. Iudată au alergat muncitorii din apropiere și tot felul de halmanale cari trăiesc pe străzile și în jurul Bucureștiului.

Armata a plecat atunci la fața locului pentru a împrăștia pe cei gură cască de pe stradă și pentru a scoate pe greviști din curtea atelierelor. Cei din stradă au fost împrăștiați,

dar cei din ateliere n'au vrut să stea de vorbă cu armata, și nici cu autoritățile. Dl. P. Ioanțescu mergând în mijlocul greviștilor, cu gândul de a le vorbi, abia a scăpat cu viața. Dârzenia lucrătorilor era mare. De câteva ori au fost provocați să se liniștească și să părăsească atelierele. La toate provocările armatei muncitorii au răspuns cu huidueli și aruncând cu pietri în soldați.

Ciocniri sângeroase.

Această obrăznicie a greviștilor s'a prelungit până Miercuri noaptea. În tot timpul ei stăteau în curte și agenții comunisti le țineau cuvântări îndemnându-i la nesupunere. Miercuri noaptea dela un timp s'au retras în ateliere.

Căpeteniile armatei văzând că muncitorii se încăpăținează, au hotărât ca Joi dimineața la ora 6 și jumătate să-i scoată cu forța din ateliere. Când ceasul arăta ora fixată, dl. locot. colonel Hotineanu a înaintat spre muncitorii spunându-le: „Muncitorii, în numele legii vă somez să vă predați. Aveți răgaz cinci minute. Dacă după trecerea acestora nu veți înțelege să vă predați, armata își va face datoria”.

La acestea muncitorii răspund: „hideo”, „avem și noi arme”, „vom trage și noi”, „să nu vă apropiați de poartă, că am făcut instalații de curent electric, 5000 volți”.

După ce s'au împlinit cele cinci minute dl. locot. col. Hotineanu se retrage în urma armatei. Goarnea sufliă arma și înaintarea. Mitralierele se pun în mișcare și răpăitul lor turbură liniștea dimineții. În timp însă ce soldații pușcă în aer, muncitorii huiduiesc cu gura și încep un foc înțepit de arme și revolvere asupra soldaților. Răniții pică jos și sângele soldaților înroșește țărâna drumului. Nu mai era vorba deci de glumă. După comandă mitraliera își îndreaptă țeava spre răsărit. O singură împușcătură n'plin și câțiva zeci de muncitori cad răniți și vre-o trei cad morți. Cuprinși de

azeza și ei. Din moșie încă își dau cât se cade și o pereche de bouleni, așa că vei putea tu trăi ca oricine de seama ta. Rămâi acasă ca să lucrăm amândoi și să creștem pe acești doi frațiori mai mici. Găsește-ți o fată de seama noastră, numai cuminte să fie și de omenie, și rămâi cu mine, nu mă lăsa vădov a doua oră. Dacă n'am avut noroc de mamă-ta, să am măcar de tine.

Toate aceste rugăminți rămaseră fără de nici un răspuns în inima lui Simion. Își luă ce avu, și plecă spre București, cu nădejdea de a se îmbrăca domnește și de a-și căuta slujbă unde să trăiască domnește.

La București își găsi prietini cari îi recomandă și dinoace, și dinoalo, și nu după mult ajunse să mână automobilul dela legațiunea sau consulatul Bulgariei din București.

Era bîiat chipeș și ținea automobilul în rând, iar ministrului bulgăresc din București începu să-i placă de Simion. Îi crescu plata cu ceva, și îl îmbrăcă ca pe un domn de cei mai mari.

Când se văzu Simion cu cravata la grumaz și cu pantaloni cu dungă până jos, nu mai voi să-și mai aducă aminte de țară și de bătrânul său tată pe care îl lăsase cu lacrimi în ochi. Nu se mai gândi nici la frățiori, ci visa numai visuri de mărire, haine scumpe, petreceri și domnie.

Îi merse bine câtă-va vreme; dar precum lucrurile din lumea aceasta sunt nestatornice,

și așa se întoarce roata norocului cu Simion. Stăpânul său fu chemat acasă în Bulgaria; iar în locul lui la București veni altul.

Acela avea șofer. Simion se văzu deodată ca între ciocan și nicovală: Ori rămâne fără de slujbă și fără de nici un ban — căci îi cheltuisese pe haine și pe alte nimicuri, iar șoferii erau destui la București, — ori să-și caute altă slujbă, servitor pe undeva, ori să se reîntoarcă acasă la plug, după ce vre-o trei ani umblase tot parfumat și cu pantalonii călcați.

Stăpânul său îi propuse să meargă cu el în Bulgaria, că îi va da plata tot care o avuse până aici. Bulgărește stia el, câteva vorbe, căci învățase cu servitorimea ministrului, se hotărî deci să meargă în Bulgaria.

La Sofia, capitala Bulgariei, încă îi merse bine. Ba învăț și limba bulgărească de o vorbă aproape ca ei. Pe acasă nu scria și nici nu mai primea știri. Îi plăcea să facă pe domnul în Bulgaria și se înstrăinase cu totul de țara și neamul lui.

După ce stătu vre-o doi ani în Bulgaria, se însură luindu-și o bulgăroaică, care de meserie era croitoreasă. Meseria ei nu prea mersea, căci în Sofia erau croitorese și croitori destui, iar că mai cărpea doară și mai puneă câte un bumb la câte o haină și câștiga o mica toată. Dar plata lui Simion era destul de bună, așa încât puteau trăi din ea așa mai cu eruțare.

(urmează)

N. Lupu

spaimă se liniștesc. Armata înaintează 'n curtea atelierelor, infruntând cu vitejie gloanțele de revolver cari mai șuerau din când în când prin aer. In sfârșit muncitorii se predau. Sunt scoși din ateliere cu mâinile'n sus. In drum sunt calcați la pământ, pentruca să nu mai poată face nimic. Sunt suiți apoi în autobuze și duși la poliție. Cei arestați în acest fel au fost vre-o 2000 de inși, mulți fugind peste noapte din ateliere.

Încăpăținarea muncitorilor a costat nici mai mult decât viața a lor șase muncitori, trei soldați și foarte mulți răniți de ambele părți.

In alte părți ale țării.

Cam în aceleaș zile s'au mișcat și muncitorii dela Cluj, cari încă au stat închiși în ateliere mai mult de o zi. In Ploiești de asemenea s'a încercat o ciocnire cu armata, dar nu s'au întâmplat nenorociri. Mai harnici s'au dovedit însă cei din *Oravița*, care au intrat în judecătorie și, după ce au stricat tot, au pus foc.

Mișcările muncitorilor atât de înverșunate și aproape în toate orașele din țară dau mult de gândit guvernului și tuturor acelor care țin la țară și la liniștea ei. Bolșevicii din Rusia se bucură însă din suflet și, după cum se vestește din Berlin, șefii comuniștilor au dat ordin agenților din Germania să se îndrepte câți mai mulți spre România. Suntem deci între focuri. Ce să facem? Nimic. Să fim siguri că armata își va face datoria, iar în suflet să ne întărim convingerea că, numai iubindu-ne țara și ascultând de cei mai mari, vom putea stăpâni în pace de bolșevici pământul de care suntem legați.

N.

Din bătrâni

Lupta unui domnitor român cu Tătarii

Pentruca să se poată întemeia cele două țări române, Moldova și Muntenia, o grijă de căpetenie a domnitorilor întemeietori a fost să alunge pe Tătari de pe teritoriile unde aveau să se formeze cele două țări. Pentru aceasta s'au dus mai multe lupte. Dar cu aceste lupte încă nu s'au încheiat șirul ciocnirilor între Români și Tătari. Tătarii de pe teritoriul Moldovei au fost alungați peste Nisru. Aici o parte din ei, cari nu s'au întors în țara de unde venise, și-au întemeiat o putere, un mic stat. De aici de multe ori treceau, mai ales în Moldova, spre a face pradăciuni.

O astfel de încercare a Tătarilor de a prăda Moldova, o avem pomenită pe vremea celui mai viteaz domn moldovean, Ștefan cel Mare, care a domnit între anii 1457—1504. Această încercare este pomenită, în cărțile vechi că s'a făcut la anul 1470. Ștefan Vodă, prinzând de veste despre venirea Tătarilor, nu i-a lăsat să intre în țară, ei le-a ieșit în cale la Nistru, la dumbrava ce se chema Lipnic. Aici Tătarii s'au văzut opriiți și după o luptă vitejască a Moldovenilor, Tătarii au fost biruiți. Această luptă a adus multă moarte și pierzare în rândurile armatei Tătarilor. Cei scăpați cu viață au fost luați prizonieri. Iatre cei căzuți în prisoare a fos și fiul hanului (conducătorului) Tătarilor. Hanul, auzind vestea că fiul său căzuse în prisoare, a trimis o solie la Ștefan Vodă, ca să-l răscumpere. Solia s'a purtat prea semeț și mândru față de Ștefan și, ca să le dea o învățătură de umilință și tot odată să înspăimânte pe Tătari, a pus Ștefan pe oameni săi de au tras în teapă pe fiul hanului și și pe solii veniți după el. Dintre solii a lăsat numai pe unul viu. Acestuia i-a tăiat urechile nasul și așa l-a trimis la conducătorul Tătarilor, să spună și să povestească tot ceace văzuse

Noutăți politice din țară și străinătate

Lucrările parlamentului

Câteva zile camera deputaților a fost ocupată cu discutarea proiectului de lege privitor la scderea salariilor funcționarilor pe lunile Ianuarie—Martie.

Fiind în cameră 16 partide, care toate țin să-și spună cuvântul, uneori chiar prim mai mulți reprezentanți, votarea unei legi merge anevoie. — Așa și cu legea scaderii plăților. Aproape toți vorbitorii au recunoscut că vremile sunt așa de grele încât, vrând-nevrând, trebuie să se facă reduceri. Au spus însă că dacă e vorba să se aducă jertfe, să le aducă toată lumea la fel.

Cu toate acestea s'a făcut deschillnire la ofișeri și la judecători, cărora le rămân plățile cele vechi.

Guvernul — cu vola ori fără vola lui, — a făcut deosebirea aceasta și a pus chiar chestiunea de încredere. Văzând că nu-i glumă, deputații guvernului (majoritarii), afară de câțiva profesori și învățători, toți cari au fost de față, au votat pentru legea prezentată de d. Madgearu, ministrul de finanțe. A votat, firește, contra, întreaga opoziție.

Cu prilejul discuției acestei legi, d. Madgearu a răspuns și la învinovățirile ce s'au adus partidului național-țărănesc privitor la numirile de noi funcționari și la pensiunile date minoritarilor (mai ales Ungurilor).

A fost o mare harță între Dsa și liberali, trebuind să se amestece în vorbă și d. prim-ministru Vaida, ca să potolească gâlceava.

Legea scaderii plăților votată de cameră, (cu 141 contra 71) a trecut la senat. Aici și-a ridicat cuvântul și I. P. S. S. Patriarhul Miron Cristea, cerând și Sfinția Sa, ca jertfele să le aducă toată lumea la fel și să se mai împușneze din slujbașii statului, din școli (mai ales din cele de fete) și din ministere.

Mare vâlvă a stârnit în cameră discuția asupra grevei muncitorești dela atelierele de C. F. R. Grivița din București, și a ciocnirii dintre armată și muncitori.

In alt articol din această gazetă se vorbește pe larg despre aceste dureroase întâmplări.

că li-se întâmplase soliilor, prizonierilor și fiului său.

Aceasta ispravă a lui Ștefan, a tăiat pofta Tătarilor pentru mai mult timp de la năvăliri pradalnice în Moldova. Ștefan Cel Mare, ca un domn evlavios ce era, a înțeles că aceasta n'o putea câștiga fără ajutorul lui Dumnezeu și a Maicei Preacurate, și de aceea întors la Suceava a făcut rugăciuni de mulțumită împreună cu tot poporul. Tot după aceasta izbândă a pus de s'a sfințit mănăstirea Putna, ridicată spre lauda Maicii Domnului nostru Isus Hristos. La sfințirea acestei mănăstiri au servit arhiepiscopi, preoți și diaconi, în număr de 64.

Așa știa viteazul domn moldovean să învingă pe dușmanii țării sale și să laude pe Dumnezeu și pe Maica Preacurată.

P. B.

Dacă muncitorii ar fi urmat vorba Sfinței Scripturi, și s'ar fi ferit de profeții mincinoși, de comuniștii cari lucră cu banii lui Iuda, nu s'ar fi ajuns să se verse sânge omenesc.

Dar cel puțin de le-ar fi fost de învățatură și să nu se mai lase amăgiți de lupi în piele de oaie, cari n'au în suflet dragoste pentru această țară înfăptuită cu atâtea jertfe.

Contopirea Stere-Iunian

In cei din urmă trei ani, partidele politice s'au înmulțit ca ciupercile. Partidele mai mari (liberali, averescani, național-țărăniști) au văzut desfăcându-se din ele pe unii conducători (Cb. Brăteanu, Goga, Iunian) cari și-au croit partide deosebite. Pe lângă acestea au luat naștere și alte partide. — Acum, de toate, sunt vre-o 16 partide sau frânturi de partide.

Era firesc, că după ce partidele s'au fărâmițat, să înceapă să se închege din nou.

Prima contopire sau fuzionare au făcut-o dnii Stere și Iunian, cari amândoi au ieșit în cursul vremii, din partidul național-țărănesc.

Din cele două partide ale Dlor: țărănesc-democrat (Stere) și radical-țărănesc (Iunian) s'a făcut unul: *partidul țărănesc-radical*.

Fuzionarea s'a făcut la Chișinău, în 13 Februarie. Deocamdată noul partid se conduce de un comitet de 6 membri. Președinte urmează să fie ales d. Iunian, d. Stere fiind cuprins cu scrierea romanului vieții dsale zbuțumate.

Frământările naționale țărăniștilor.

De când cu retragerea dela guvern a dlui Maniu, contrarii guvernului încearcă să spargă rândurile deputaților național-țărăniști. Mulți s'ar bucura să vază partidul rupt în două; o parte cu d. Maniu, alta cu d. Vaida. D. Vaida a trebuit să se ridice din nou împotriva acestor încercări și să spună în parlament, că atât Dsa cât și d. Maniu vor grijă de solidaritatea (ținerea laolaltă a) partidului și că, dacă interesul țării va pretinde solidaritatea acestui partid, cu jertfa unuia, sau cu jertfa altuia, sau cu jertfa amândorora, noi vom ști a aduce la timp și acele jertfe, asigurând în interesul țării solidaritatea încheată a acestui partid național-țărănesc.

Pentru a strânge rândurile și a lua măsurile de trebuință, d. Vaida, ca vice-președinte, a convocat pe ziua de 23 Februarie comitetul executiv central al partidului.

Invoiala cu creditorii.

Am fost scris în numărul trecut că, din partea creditorilor străini s'a fost cerut un răgaz de 8 zile, pentru a da răspuns dacă primesc sau nu propunerile guvernului român care cerea ca să i se reducă din plata datoriei, cel puțin 3 miliarde.

Vineri, în 28 Februarie, guvernul român a fost încunoștințat că toate cererile sale au fost primite. D. Madgearu a făcut apoi o dată de seamă înaintea gazetarilor despre pertractările ce s'au adus și despre rezultatele la care s'a ajuns.

Și-au dat adevă seama, în cele din urmă bancherii străini, că trebuie să mai aștepte

ei fiindcă nu pot aștepta ca țara să-și lase slujbașii săi neplătiți de dragul lor.

Mica Înțelegere își strânge rândurile.

Miniștrii de externe ai celor trei țări din Mica Înțelegere, dnii Titulescu, Beneș, și Jeftici, s'au înțeles la Geneva — unde se află pentru conferința dezarmării, — să strângă și mai multe legătura de prietenii dintre țările lor.

În săptămâna trecută au semnat un statut, prin care guvernele: român, cehoslovac și iugoslav se obligă să aibă aceeași politică externă.

Unirea face puterea. — De această unire era lipsă acum când noul cancelar german Hitler, vestește în lumea largă că vrea revizuirea tratatelor de pace, când Ungurii se înarmează cu ajutorul Italianilor și când — după cum spuneam în numărul trecut, — în aer începe să miroase iarăși a praf de pușcă.

Noua alianță e un bloc al păcii, ea nu se îndreaptă împotriva nimănui, dar vrea să-și apere granițele stabilite prin tratatele de pace, pe cari unii, (mai ales Ungurii) declară că vreau să le revizuiască „cu orice mijloace”.

Viața dlui Roosevelt în primejdie.

Nou alesul președinte al Statelor Unite a trecut prin o mare primejdie. Pe când era într-o excursie în orașul Miami, (din partea de Miază-zi a țării sale), un italian nelegiuit, cu numele Joe Zangara, a voit să-l împuște. Glonțul însă a nimerit pe primarul din Chicago, Cermack, (de neam ceh) și pe soția acestuia, cari se aflau în apropierea președintelui Roosevelt.

Ucigașul Zangara, care e zidar de meserie, era să fie omorât pe loc, de publicul infuriat pentru fărâdelegea încercată. Abia a putut fi scăpat cu mare greutate de poliție.

Intrebat că de ce a voit să săvârșească omorul, a spus că a simțit niște dureri groaznice în burtă și că atunci i-a venit să ucidă un om mare, fie un rege, fie un președinte de republică. Acum doctorii cearcă să vadă dacă poate fi adevărat ceea ce spune ucigașul.

Pentru crima sa Zangara va înfunda temnița pe 20 de ani, iar dacă cel împușcat s'ar întâmpla să moară, atunci pe viață.

Să zici: Doamne păzește de minte slabă!

Dr. Coriolan Sueiu

Citiți „UNIREA POPORULUI”

Bucuria Bebenilor uniți

Comuna noastră Beba-veche din j. Timiș-Tor. situată la un punct al țării unde se împreună 3 hotare: a României, Ungariei și Jugoslaviei, este locuită în mare parte de rom. ortodoxi, apoi unguri și nemți (șvab). Noi românii uniți suntem foarte puțini față de ei. Dacă formăm vre'o 8% față de toată populația de peste 3000 locuitori. Pe lângă, că suntem puțini, suntem și cei mai săraci și mai nebagăți în seamă, ba chiar bătjocoriți.

Intr'un timp, înainte cu 4—5 ani, ne cugețam totuși să ne facem și noi o biserică. Dar, deși poate ni-s'ar fi realizat visul, ne-am nimieit deodată atât moralicește cât și materialicește, în urma unei conduceri slabe și dăunătoare chiar.

În anul trecut la sfârșitul lui Ianuarie Escelența Sa episcopul nostru Alex. Nicolescu, în locul fostului preot ne-a numit și trimis pe pâr. Teodor Oltean, care cu inteligența și în-suflătura sa tinerească îndată a aflat boala de care suferim. Greutăți de întâmpinat a avut și are încă, de când a pășit în comuna noastră, căci la venirea lui, în urma încurcăturii vechi și interese legate de antecesorii lui, am fost puși la cale să nu-l primim ca pe un păstor al nostru și l-am h iduit, ca pe un hoț. Astfel s'a împlinit vorba Scripturii: „Intr'ale sale a venit și ai săi pe dânsul nu l-au primit”... Știind pâr. nostru T. Oltean suferințele Mântuitorului și ca preot, care trebuie să fie al doilea Mântuitor, n'a descursat și s'a pus pe muncă.

Mai întâi a descursat enormele incurcături bănești, apoi a adus la rând capela și casa parohială, cari sunt sub acelaș acoperiș, reparându-le cu multe jertfe, chiar și proprii. S'a cugețat apoi să aducă poporul la calea cea dreaptă a Domnului. Văzând, că cu predici, bine pregătite și predate, nu reușește, — căci n'avea cui să-i predice —, a recurs la alte mijloace, anume, la cor, care la noi în Bănat este foarte dezvoltat. Neavând sală pentru cor, a intervenit pe la direcțiunea școalei de stat

din loc, dar de prima dată cu toate străduințele n'a primit. Atunci și-a pus în gând să facă la casa parohială, deși e mică, fiind sub acelaș acoperiș cu capela.

La casa parohială apoi s'a chinuit cu câțiva coriști ce și-i adunase, cei mai mulți slugi și neștiutori de carte. A instruat sf. liturghie pe 4 voci. De sf. sărbători ale Crăciunului în capela în care nu mai încăpea lumea, a cântat pentru prima dată corul mixt pe 4 voci, instruat de pâr. nostru și condus de dl Simion Fibișan învățător unit, de naștere din comuna noastră, care venise de sf. sărbători la pariații săi, dela postul său din jud. Bihor, — căci deși era post vacant în această comună, nu l-a primit, deoarece e unit și preotul ortodox a aflat de bine să intervină pe la Revizorat și Inspectorat, ca învățătorul din sat să nu fie numit, căci unit fiind ar fi rău pentru ortodocși.

Pâr. Oltean, ca să arate apoi ortodocșilor, că și uniții sunt oameni, deși sunt săraci și pot face și ei ceva, ba chiar mai mult decât ei, de Bobotează, în 7 Ian. c., a pregătit o producție teatrală, urmată de dans. Această producțiune s'a început cu corul de întâmpinare al ingerilor: 1. „Sfânt, sfânt”. Apoi s'a jucat piesa teatrală: 2. „La Crăciun”, arătându-se nașterea lui Hristos. După aceea s'a cântat cântarea de laudă lui Hristos ce se născuse: 3. „Pe tine te laudăm”.

În partea II. a producției s'a jucat drama: 4. „Așa a fost să fie”, după care corul a cântat cântarea populară: 5. „De ți-s dragă”. S'a jucat apoi comedia: 6. „Pictorul fără voie”. Iar ca punct ultim 7. s'a cântat cântarea: „Dragă și iar dragă”, după care s'a continuat cu dansul.

După cât se vede, programul a fost împărțit în două părți. În I. cu caracter religios, iar în a II. popular, ca să se vadă, că trebuie să ne câștigăm cultura inimii sau religioasă și a minții sau lumească, după cum foarte bine a accentuat pâr. la începutul producțiunii, într'o vorbire. Intre altele în vorbire a spus, că rațiunea — prin care ne deosebim de animale —, ne-a dat Dumnezeu, iar noi trebuie să ne câștigăm cele 2 feluri de culturi —, cari s'au reoglindit în programul foarte bogat. — Și noi uniții, deși în această comună suntem foarte puțini și săraci suntem creați de Dumnezeu cu suflet și încă de creștin și român și noi vrem cultură și încă ambele”.

Foarte plăcute impresii au făcut atât piesele teatrale, cât și corul — foarte bine reușite de altfel — la întreaga populație din Beba, care a luat parte mic cu mare, ortodocși, unguri și nemți, cari au venit numai din curiozitate să vadă ce pot „uniții cei prăpădiți”, deși înainte cu o seară în 6 I. c. au făcut producțiune și ortodocșii, cari de zeci de ani au cor și tutuși au avut reușită mult mai slabă.

Din toate acestea se poate vedea cât poate face un preot bun, care caută toate mijloacele pentru a-și îndeplini misiunea sa. După cât știm, pâr. nostru, a mai înființat și instruat un cor bisericesc, înainte de-a fi numit la noi, în comuna Ilidia din jud. Caraș.

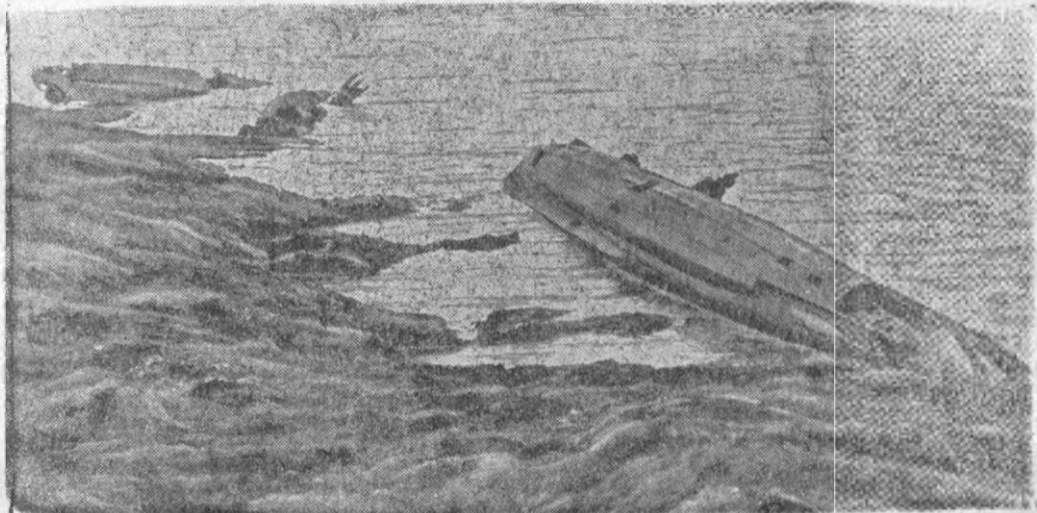
Mulți ar putea învăța din faptele pâr. nostru, căruia acum un an pe timpul acesta îi strigară: jos cu popa, afară cu popa, răzvrățitori anume puși la cale, iar azi îi strigă într'un glas: „trăiască popa nostru”.

Sorlin Beleanu

Părul moale

Când cineva are părul prea aspru, să nu-l spele nici cu apă în care s'a pus spirt, nici cu săpun, ci să-l ungi cu ulei de migdale — se cumpără din farmacie — sau cu o alifie făcută din măduvă de bou. Părul devine moale și nu se rupe.

Cimitirul submarinelor

Submarine se numesc corăbii acelea cari plutesc sub apă, neputându-se observa de ochii celorce le urmăresc. Ele sunt foarte scumpe și se strică foarte lute. Chipul nostru înfățișează mai multe submarine stricate și pensionate, așezate la marginea mării, purtându-le valurile de ici până colo, fiindcă nu se plătește să le mai dreagă. Țărnișii aceștia se află lângă orașul Coruwall, în apropierea orașului Falmouth, în Anglia.

Manifestații ale sufletului românesc la Blaj

O conferință și o petrecere cari se întregesc minunat

Duminecă în 19 Februar a. c. secția din Blaj a *Astrei* a deschis seria conferințelor de primăvară, cari se țin în sala de gimnastică a liceului. Prezentat de dl Alex. Lupeanu, președintele secției, a ținut prima conferință din această serie un distins învățat, Dl. Apostol Culea directorul *Educației poporului*, de pe lângă Ministerul Cultelor. A vorbit despre însemnătatea mare pe care o prezintă creațiile sufletului poporan de orice natură, poezie, joc, lucrări frumoase de casă (ca diferite țesături: covoare, cămeși, fote ș. a.) precum și diferitele obiceiuri, în dezvoltarea neamului nostru. În loc să mai întărim pe străini, împrumutând felul lor de a fi, care nouă nu ni-se potrivește, ar fi mai bine să poposim în mijlocul vieții poporului, unde găsim lucruri deosebit de prețioase, cari cultivate ar da roade neînchipuit de binefăcătoare. Vorbitorul a stăruit mai ales asupra foloaselor pe cari școala le-ar putea trage din întrebuintarea în educație a comorilor sufletului poporan.

Între exemplele pe cari le-a dat spre a arăta la ce rezultate frumoase se poate ajunge prin cultivarea obiceiurilor din satele noastre, a fost și jocul *Romana*. L-a fost văzut conferențiarul jucat de ardeleni, odinioară la cursurile de vară ale Dlui prof. N. Iorga dela Vălenii de munte, când a fost oarecum vrăjit de frumusețea lui... Și... printr'o fericită întâmplare, i-a fost dat să-l vadă acum la noi, jucat tot de ardeleni și acasă la ei, în Blaj, orașul păstrător al tradiției românești, cum D-Sa a afirmat.

S'a brodit să fie în aceeași zi seara, petrecerea aranjată de *Reuniunea femeilor gr.-cat. din Blaj* tot în sala de gimnastică a liceului. Dna prezintă E. Hopârtean, dimpreună cu doamnele din comitetul Reuniunii, s'au nuzit să deie acestei petreceri o înfățișare desăvârșit românească. Și gândul acesta cuminte a căpătat înfăptuire peste orice așteptare... A fost românească petrecerea prin jocurile în cea mai mare parte naționale, între cari și *Romana*, prin costumele naționale pe cari le-au purtat doamnele și domnișoarele și prin însăși înfățișarea sălii, care împodobită cu gust, a fost îmbrăcată numai în țesături de-ale noastre. Era o rară plăcere pentru suflet să-ți odihnești ochii pe luminoasele lucrări ale doamnelor române, făcute după producțiile pitorești ale poporului nostru și să te lași prins în vârtejul viorii al jocului românesc prin sunetele slobii ale lăutelor.

Orice adevărat român simte o mare bucurie când vede că se prețuiesc lucrurile frumoase ale poporului... Și portul românesc face parte dintre cele mai alese comori ale noastre. Străinii îl admiră, doamnele îl îmbracă la zile mari, fălindu se cu el, numai pe satele noastre, cari l-au creat, încep să fie dela o vreme disprețuit... E mai mare jalea să vezi țărancile noastre, cu o sdreanță de rochie de ață sau mătase, luată din șatră în locul fotei sau cătrînței înflorite. — Să nu ne părăsim îmbrăcăminte pe care singuri ne-o putem face!.. E și mai ieftină și mai frumoasă. (Dis.)

Potrivit tradiției, doamnele și domnișoarele au îmbrăcat, aproape toate, fermecătorul costum național, admirat în întreaga lume. Îți era mai mare dragul să-ți paști ochii pe iile cusute cu roșu infocat, cu albastru ca cicioarea, cu negru învrăstat cu argint. Apoi fotele bogat decorate cu fir în fel și fel de variații, cari de cari mai mândre și mai scilpitoare... cu adevărat ca haina zinelor din povești!

Ne face multă plăcere să notăm aici numele tuturor doamnelor și domnișoarelor cari au arborat costumul național, pentru a servi de in-

demn pe viitor la întărirea culturii față de acest tezaur al neamului. Doamnele: Nora Barbu, costum de Câmpulung; A. Beran, Muscel; Eliza Dr. Bianu Argeș; Livia Cherebețiu, Câmpulung; Ana Comșa, Pădureancă; Ecaterina Constantinescu, C. Lung; Emilia Hopârtean, Breaza; Elena Dr. Ordace, Muscel, Aurelia Dr. Măcelariu, C. Lung; Mărioara Maior, Muscel; Cidia Marian, C. Lung; Mărioara Medgheșan, Banat; Rica Modorcea, Mehedinți; Emilia Moga, C. Lung; Lucia Moldovan, C. Lung; Georgina Muntean, Muscel; Ileana Nyerges, Muscel; Anastasie Pop, Mehedinți; Aurelia Pop Câmpianu, Pădureancă; Cornelia Sofron, Mehedinți. Domnișoarele: Letiția Băcilă, Muscel; Cornelia Baltă, Muscel; Bodroghi Laura, C. Lung; Zorica Bude, Pădureancă; Ana Ciufădean, Mehedinți; Lia Ducea, C. Lung; Otty Gael, C. Lung; Tulia Groze, C. Lung; Hortensia Jurca, Pădureancă; Paulina Labo, C. Lung; Ileana Maior, Muscel; Cecilia Marian. Râmpeți-Alba; Aurelia Olaria, Banat; Aurelia Pășeu, Mehedinți; Sabina Pop, C. Lung; Mimi Popescu, Tulgheș; Genica Popovici, C. Lung; Ana Spaniol, Muscel; Olga Spaniol, Văleea; Parasciava Tâmpănariu, Săliște; Maria Trifan, Oltenia; Silvia Țețu, C. Lung; Aurora Verșmorteau, Muscel; Dl. Mihail Stoiță, costum de Oltenia.

Transcriem, ca un filde cronicar, chiar și ordinea de dans, pentru a dovedi că pe lângă portul românesc a fost cultivat și dansul românesc. Iată jecurile cari s'au jucat: Hora, Hațegana, Vals, Romana I, Ardeleana, Vals, Invărtita. După pauză: Ardeleana, Țarina, Boston, Romana II, Lugojana, Târnavăna, Sârba. În special a plăcut mult marele joc național „Romana” care s'a jucat la dorința publică chiar mai demulte ori decât era scris în ordinea de joc. Conducerea „Romanei” a avut-o și de astădată încercatul aranjator D. Dr. Traian Denghel, primpretor. Musica a fost susținută de taraful de lăutari a lui Adrian Oprea, din localitate.

Petrecerea a fost foarte animată și aleasă, durând până bine către zori de zi.

S'a realizat și un frumos venit bănesc, merit, a sporii fondul de binefaceri al Reuniunii.

Cronicar

Ce spune Papa despre gazetele creștine. Prezentându-se la sfântul Părinte dela Roma mai mulți tineri italieni în audiență, le-a vorbit despre gazetele creștine. Astăzi fiecare creștin catolic — a spus sf. Părinte — este dator să se intereseze de gazetele catolice. Trebuie să știe toată lumea că gazetele se țin cu mari cheltuieli și că numai cine plătește are drept să citească. În Olanda catolicii sunt foarte puțini, cu toate acestea ei susțin un mare ziar. Catolicii francezi susțin o mare mulțime de ziare și reviste catolice. Același lucru îl fac Belgianii, Germanii și Austriecii. Sfinția Sa a spus pe urmă că împarte bucurios binecuvântarea sa apostolică, însă numai abonenților cari plătesc.

S'au prezentat apoi conducătorii reuniunilor catolice din Italia, cărora Sfinția Sa le-a spus că ei trebuie să lupte mai ales pentru viața gazetelor catolice, cari nu pot exista dacă n'are cine le răspunde și cine le plătește.

Aceste cuvinte ale sfântului Părinte ar trebui să le citească toată lumea, mai ales la noi, Românii uniți, cari nu suntem în stare să susținem nici două gazete catolice, una pentru cărturari și alta pentru popor.

Dacă ar fi să cerem dela Părintele Creștinătății binecuvântare apostolică pentru abonenții plătitori, oare câți s'ar împărtași de această binecuvântare?

Iubiți cititori!

Nu uitați să trimiteți prețul abonamentului la foaie!

Frânturi din viață

Baba Hodoroaga

Ulița satului începea să răsufle mai puțin tihnă. Carele „cu poveri de muncă” nu mai striveau sub dunga de flor a roatelor, nici vitele nu-i mai răscoliau țărâna cu mersul lor greoiu. Suflul lin al serii, imboldisise arșița de peste zi, potolise lumina și domolise aspra strădanie pentru pâine a vietăților. În învăluirea caldă a căminului, oamenii trudiți găseau pacea întâritoare de suflet.

Pustie de tot, nu era totuși ulița. În partea de din jos a satului se ivi o mogață deață, desprinsă parcă din firele în cari se urzea întunericul. Înainta încet, deodată cu noaptea, fără să-ți poți da la început seama, ce fel de vietate este. Ți-ar fi venit să crezi că-i o flință omenească, dar făcea impresia că mai mult se târâște decât merge pe picioare.

Adusă de spate, cu mersul încet și nevoios, arătarea din neguri, nu era altceva decât baba Simioana, zisă Hodoroaga, știutoare a tot ceea ce se întâmplă în sat și mai ales, a ceea ce nu se întâmplă. Trupul ei făcea linie cu ulița, iar ochii-i, neașesori bine în cap, numărau firele prafului de pe drum.

Din când în când se oprea, răsufle lung și după ce mormăia cuvinte numărate de ea înțelese, se îndrepta puțin din spate, își arăta fața scofălcită și arunca priviri ascuțite spre dreapta și spre stânga, căutând să răsbată cu ochii prin zidurile și ferestrele caselor, spre a vedea cum își petrec cei dinlăuntru și a găci ceea ce vor avea să facă. Mai bondogănea apoi ceva din gură, boscoane neînțelese, și se târa mai departe.

În fața unei case mai arătoase, privirea parcă îi incremeni pe ferestrele mari cu înfloritură deasupra. Ochii îi luciau în noaptea, ca ai unei pisici, ce simte urmă de șoarece. „Hm, se bucură Mitru... Hei... hei...! O să vedem ce nuntă va mai face el duminecă. Ha... ha... ha...” și răsul i-se termină într'un rânjel de jaură, gata să te înhațe de picior.

Privi înainte, mai întoarse odată capul spre fereastră, și aplecată din nou asupra pământului, își trase după sine picioarele, răsbatând greoiu printre case, pe ulița pustie, până se pierdu în noaptea cu care se înfrăsea.

Nacu

Indreptare. În numărul trecut al gazetei noastre (7, din 19 Februarie 1933) pagina 1, coloana 3, șirul al 6 lea de sus în jos, din nebagarea de seamă a culegătorului-corector s'a strecurat un cuvânt nepotrivit, pe care îl îndreptăm acum. Șirul amintit se va citi astfel „Papa dela Roma, Părintele creștinătății de lege catolică”.

Ce a fost Hitler. Ministrul președinte de astăzi al Germaniei, dl Adolf Hitler, este fiul unui funcționar de vamă din Austria și s'a născut la 20 Aprilie 1880 în comuna austriacă Braunau, dela granița austro-germană. Pensionându-se tatăl său, a cumpărat o mică

moșioară lângă orașelul Lambach, unde și-a petrecut Hitler copilăria. Când a fost de 13 ani, i-a murit tatăl său, iar după 2 ani și mamă-sa. Foarte sărac Hitler merge la Viena, unde devine zidar, iar pe urmă desemnător de planuri. În 1912 pleacă la München, unde devine desemnător. Deodată cu izbucnirea războiului, Hitler intră de bună voie în armata germană. A fost rănit de două ori de către Francezi, a a doua oră era să-și piardă ochii. A fost distins cu crucea de fier cl. I. și cl. II. În 1920 s'a luptat împotriva bolșevicilor din München, ca comandant al unei companii. Distingându-se în această luptă, i-au numit membru al comisiei de descoperire a bolșevicilor, unde făcu cunoștință cu conducătorii partidului muncitoresc. În înțelegere cu șase tovarăși, el întemeiază apoi partidul național-socialist, al cărui președinte este până astăzi, și prin care partid a ajuns la conducerea țării.

Banii de 20 Lei, pe cari este chipul Măriei Sale Marelui Voevod Mihai de Alba-Iulia, nu mai au valoare decât până la 1 Martie. Să se caute deci toți cetitorii noștri bine în șerpăre și să-i aducă la oraș, schimbându-i cu alți bani.

Giolgiul în care a fost îngropat Isus se află în proprietatea regelui Italiei. Preafericitul Părinte dela Roma a rugat pe regele Italiei, să binevoiască a expune în anul jubilar giolgiul acesta în oricare biserică din Roma, ca să-l poată vedea creștinii cari merg la Roma în pelerinaj. Regele Italiei a făgăduit sfântului Părinte că-i împlinește cu drag această rugare.

Cât s'a încasat din dinarul sfântului Petru. În fiecare an se face prin bisericile noastre colecta dinarului sfântului Petru. Cât s'a adunat la noi, nu știm, de sigur însă foarte puțin. Anul trecut i-s'au trimis însă sfântului Părinte din toată lumea 50 milioane 273 mii 323 Lire (ceea ce face în banii noștri de 9 ori atâta), cu 16 milioane mai puțin decât în anul 1931. Cei mai mulți bani i-au trimis Americanii: 17716.643 Lire, Francezii 7015000, Italianii 5.102.643, Germanii 4.612.347, Belgienii 3.313.750, Olandezii 2404.253. Toți acești bani se folosesc pentru misionarii din lumea întreagă.

Moartea bătrânului episcop săsesc dela Sibiu. Zilele trecute a adormit în Domnul episcopul săsesc dela Sibiu, trecut abia cu câteva luni înainte la pensie, bătrânul de 80 ani D. Dr. Friedrich Teutsch. Bătrânul episcop, socotindu-se prea bătrân să mai poarte cărma diecezel, s'a retras la pensie predând cărma bisericii sale în o mână mai tinără și mai energică. El a fost fiul fostului episcop al Sașilor, a fost un vestit scriitor de istorie a Sașilor din Transilvania și a fost totodeodată un mare episcop, care a făcut mult bine bisericii sale. În mormântarea i-s'a făcut cu mare pompă la Sibiu, jelindu-l un neam întreg și dându-i cinstea cea din urmă și guvernul și bisericile surori. Facă-i bunul Dumnezeu partea cu dreptii!

Cât jertfesc creștinii altundeva. Se spune că e criză mare la noi. E adevărat. Altundeva însă criza e și mai mare, astfel de pildă în Germania, unde sunt peste un milion de șomeri. Cu toate acestea catolicii germani din Bavaria (o țărișoară catolică din Germania) au dat anul trecut săracilor nu mai puțin de 9 milioane 496 mii 719 prânzuri în cinste, cheltuind peste 2 milioane mărci, în banii noștri 80 milioane Lei. Afară de aceea ei au mai împărțit între săraci pachete cu mâncare în valoare de un milion mărci. Cu totul s'a împărțit deci între

săraci la 120 milioane Lei. Dar noi, Românii uniți, cât am împărțit între săraci? Cu ce am contribuit pentru micșorarea crizei și pentru potolirea foamei?

* Atragem atențiunea CITITORILOR NOȘTRI asupra șirului de Inserate a fabricii HEINRICH FRANCK SOEHNE S. A. R. pentru industria produselor de cafea, București-Brașov.

Ingrijirea pășunilor

Pentruca să putem ține vite multe, bune și frumoase avem nevoie de nutrețuri bune. În cele mai multe regiuni, vitele în timpul verii sunt nutrite pe pășuni. Pășunile asigură hrana de vară a vitelor. Din nenorocire însă, vitele se întorc mai slabe toamna în grajd decât cum au ieșit în primăvară. Stăbirea vitelor se datorește stărei proaste în care au ajuns pășunile noastre.

Pășunile, din cauza neglijenței, au ajuns să nu mai producă decât mărcini, spini și buruieni. Fiecare plugar se bucură, că are dreptul să-și trimească vitele pe pășunile comunale, dar nici unul nu se gândește la îngrijirea lor. Averele acestea comune, de unde totdeauna am luat și nu i-am dat nimic înapoi, a ajuns într'o sărăcie completă.

Trebuie să ne unim în asociațiuni pentru îngrijirea pășunilor sau să facem prestațiuni (muncă comună), căci numai în felul acesta, pășunile noastre vor da ierburi multe și foloșitoare. Pășunile îngrijite ne vor răsplăți oboșelile noastre chiar mai bine decât arăturile. Pășunile cer muncă și îngrijiri mai puține decât ogoarele, în schimb produc venituri mai mari.

Iată ce îngrijiri trebuie să dăm pășunilor:

1. să tăiem tulpinile și să scoatem rădăcinile tufișurilor de mărcini, măcieși ș. a. Plantele acestea nu aduc nici un folos, decât pagubă. După un loc mare, în locul cărora ar putea să crească ierburi, de altă parte la adăpostul acestor tufișuri se desvoaltă o mulțime de buruieni și își fac cuibul insectele cari nimicesc semănăturile.

2. Trebuie să stărpim spinii, plantele vătămatoare, cari pe lângă pagubele aduse ca și tufișurile de mărcini, pot să îmbolnăvească și vitele.

Păzitorul ar trebui plătit mai bine și obligat ca să distrugă buruienile vătămatoare, de câte ori observă că apar. Buruienile trebuiesc distruse până nu-și răspâdesc semințele.

3. Să împrăștiem mușuroaiele de cârțițe și de furnicare. Împrăștierea lor se face toamna sau primăvara cu ajutorul uneltelor de mână sau cu rânzelor de pajște.

4. Să înerbam locurile pleșuve. Pentru încercarea golurilor, trebuie să întrebuițăm semințe de iarbă cari cresc în locurile acelea.

6. Pentruca să oprim spălarea pășunilor de apele torențiale trebuie să facem plantații de pomi, îndiguiri și șanțuri!

6. Plantele pentruca să se desvoalte au nevoie de hrană, apă, aer, lumină și căldură. Plantele găsesc factorii aceștia numai într'un pământ bogat și bine lucrat, deci trebuie ca din când în când să gunoim pășunile și să le le grăpăm. Grăparea se face toamna sau primăvara. Grăpatul înlesnește intrarea apei, aerului și luminei în pământ, face ca să înfrățescă ierburile și în acelaș timp împrășteie mușuroaiele și distruge buruienile.

7. Pășunea trebuie folosită în mod rațional, din care cauză trebuie împărțită în 2-3 table și pășunate pe rând. Pe o tablă vitele stau 2-3 săptămâni, în timpul acesta pe celelalte table crește și se întărește pajștea.

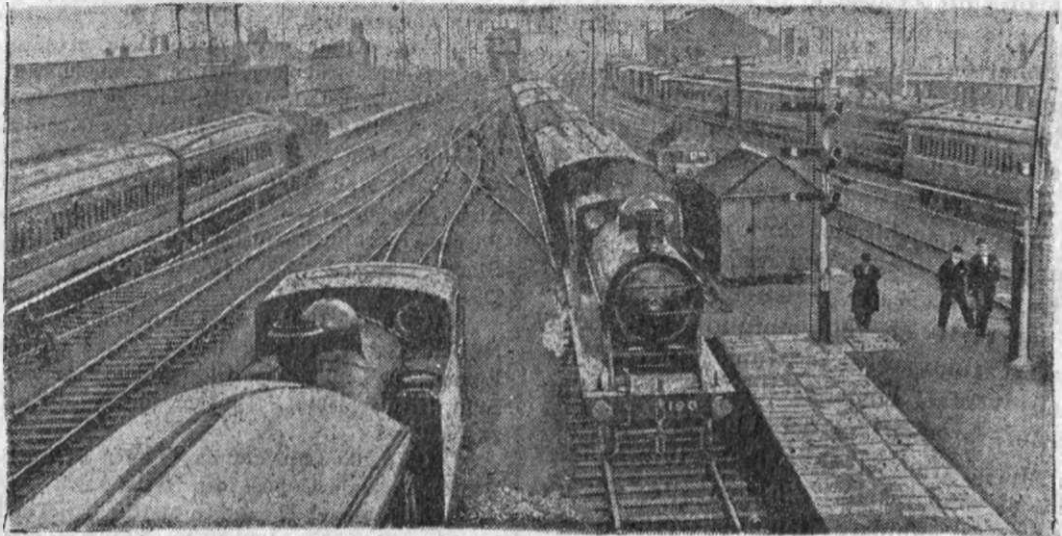
8. Vitele, pe lângă hrană, mai au nevoie de apă și de adăpost contra arșițelor solare și contra vânturilor. Din cauza aceasta, pășunile trebuiesc prevăzute cu fântâni și cu adăpătoare bune. Pentru adăpostirea vitelor este bine să sădim pomi.

Pomii din pășune au o mare importanță, de oarece, pe lângă că servesc ca adăpost animalelor, ne mai dau lemne de lueru și de foc, leagă pământul, deci opresc spălarea pământului, trunchiul lor servește vitelor de țesală, pe coroana lor își fac cuibul păsările cari distrug insectele, frunzele lor prin putrezire se transformă în humus, care îngrașă locurile.

Îndeplinind toate lucrurile de mai sus, bine și la timp, vom avea pășuni bogate, pe cari vom putea să ținem vite multe și bune. Având vite multe și bune, ne vom putea convinge de înțelepciunea proverbului: „Vitele scot sărăcia din casă“.

Victor Oros

O grevă a ceteriștilor Irlandezi

Trăim vremuri grele, atât pentru cărturari, cât și pentru muncitori. Toată lumea se plânge de rău. Muncitorii își eluptă drepturile cu grevă, cărturarii asta nu o pot face. Dăm aici chipul grevelor din Dublin, capitala Irlandei, unde trenurile stau precum le vedeți pe acest chip, fiindcă lucrătorii au declarat grevă.

Invățături

pentru diferitele felii de impozite

Fiind însărcinat de către Administrația financiară Diciosănmărtin a îndeplini în orașul Blaj serviciul de »verificator pe teren« al lucrărilor comisiunii de recensământ pentru proprietățile clădite, am făcut multe experiențe, dintre cari o parte le comunic aici, în interesul și în folosul publicului.

Comisiunea de recensământ a avut scopul de a stabili așa zisa »valoare locativă« a caselor și a locuințelor, adică prețul cu care se poate închiria casa ori locuința și de a evalua în același timp și impozitul pe clădiri pentru perioada 1933—1937, indiferent dacă casa sau locuința este locuită ori nu.

Dela proprietari am auzit multe plângeri și anume: Proprietarul X mi se plânse: Domnule, apartamentul No. I. din casa mea stă gol de un an de zile și totuș trebuie să plătesc dare? I-am spus »după legea veche din anul 1923 ar fi trebuit să plătești dare, indiferent că este ocupat sau nu, dor legea din 15 Nov. 1927 îngăduie ca impunerea proprietății clădite să se poată modifica și în timpul perioadei de recensământ, adică dacă locuința este goală, se scade, și dacă iarăș este închiriată se urcă impozitul pe clădire.

Neavând spațiu destul pentru a descrie procedura necesară, mă referesc la Monitorul Oficial No. 254—927.

Proprietarul »y« mi-se plânge: »Eu am însă un chiriaș dar el neavând ocupație nu este în stare să plătească chirie și așa nici eu nu sunt dispus să plătesc dare«. I-am spus; nu-i așa »amice«, pe fisc nu-l împoartă dacă chiriașul plătește sau nu, fiscul pretinde impozitul, insolabilitatea chiriașului este nenorocirea particulară a stăpânului casei.

Am găsit multe case îngreunate cu împrumuturi ipotecare ori privilegiate și totuș proprietarul nu a cerut scăzământul după dobânzile plătite în anul trecut. Se știe că 20% din dobânzile plătite se scad din impozitul pe clădiri, dacă am declarat împrumutul ipotecar ori privilegiat în declarația pentru clădire și dacă am dovedit plătirea dobânzilor prin creditor (banca) și dacă am anexat eventual și extrasul din cartea funduară care dovedește că datoria ipotecară este de fapt intabulată.

Am găsit multe clădiri noi, pentru care nu s'a cerut scutirea de impozit pe timp de 10 ani. Se știe că prin legea din 1923, scutirea a fost acordată numai pe timp de 5 ani și după aceea pe timp de 10 ani. Stătuiesc pe cei interesați ca să ceară continuativ scutirea, fie că a decurs termenul, fie că de loc nu au cerut-o.

Cei cari închiriază o locuință, să aibă de grijă să prezinte contractul în scris sau verbal la percepție pentru demăsurarea impozitului proporțional de 1.400/0 și pentru vizare, altcum vor fi amendați pe baza legii timbrului, art. 84.

Cerând dela comercianți, industriași registrele comerciale ca să mă conving, din registru că ce chirie plătește unul sau celalalt pentru prăvălia închiriată, am constatat în cele mai multe cazuri neposedarea, neconducerea respectiv neprezentarea registrelor, cu toate că art. 4 punct: 19. al legii timbrului prescrie conducerea și timbrarea Registrului-jurnal și Registrului-inventar comercianților, industriașilor hotelierilor, farmaciștilor dar și brutarilor, cârnăjarilor, măcelarilor și în general tuturor cari cumpără și vând mărfuri din ocupație, de ex. dacă brutarul cumpără făină și vinde pâine pentru fișc el este comerciant.

Pentru neposedarea, netimbrarea ori neconducerea registrului inventar și jurnal este o amendă simțitoare.

În fine se pot constata că publicul din Blaj (dar nu fiscul) poate să fie mulțumit cu recensământul pe perioade 1933—1937, fiindcă impozitul după clădiri a scăzut mult. Cauza este înainte de toate »criza economică și mai ales multe edificii noi din Blaj, cari au cauzat micșorarea prețului de chirie, deoarece unde sunt multe oferte, acolo scade prețul și chirie este propriu zis baza impozitului.

Ernest Kny

Cerc cultural învățătoresc la Ormeniș Tr. Mică. Dumisecă, în 22 Ianuarie e. a avut loc în comuna noastră cercul cultural al învățătorilor. Aceasta a fost una dintre cele mai mărețe zile pe cari le-am avut locuitorii români din această comună cari, deși puțini la număr, abia 20 familii, totuși avem fericirea de-a avea școala noastră românească.

Dupăce am ascultat slujba bisericească împreună cu d-nii învățători, ne-am dus eu toții la școală, unde am auzit cuvinte așa de frumoase, sfaturi atât de folositoare și învățături atât de alese, din partea domnilor învățători, încât nu ne mai săturam a asculta.

Dupăce au vorbit d-nii inv., s'a desfășurat un frumos program de către elevii școlii noastre de sub conducerea d-lui inv. Gh. Porime. Dintre frumoasele poezii recitate de elevi nu pot trece cu vederea »Rugămintea din urmă«, la auzirea căreia ni-s'a umplut ochii de lacrimi, pentruca mai târziu să ne salte inimile de bucurie când toți împreună cu d-nii inv. am cântat frumoasa »Hora Uairii«. Am plecat apoi dela școală, fiecare încotro, abia seara, ducând în sufletele noastre sămânța frumoazelor sfaturi date de d-nii inv. și pentruca să ne putem arăta mulțumirea noastră față de cei ce trimit pe luminătorii satelor în mijlocul nostru. *Suciu Teodor plugar.*

Sălăgean Maria în B. Norocul D. Tale ca depunerile și-s la banca »Albina«, care este una dintre cele mai bune și mai de încredere bănci din țară. Banca Albina plătește lunar câte unu la sută din depuneri; altele nimic, pentrucă oamenii nu și plătesc nici datoriile, nici camelele, și astfel de unde să aibă băncile bani? Fi, sigură că banii nu și pierduți, ci-ți sunt în cea mai deplină siguranță.

Ioan Moldovan. Mai aveți de plătit pe 1932 Lei 60.
Ilie Vetișan. Am primit 270 Lei. Mai aveți de plătit aponamentul pe 1932 Lei 180.

Am primit câte 75 Lei dela următorii: Ioan Mut, Toma Nicolae, Marica Pompeiu, Anton Mârț, Alexa Vasile, Dumitru Periş, Surorile Sf. Maria Reghin, Roman Vasile, Liviu Pop, Mihai Finta, Jidoi Teodor, Tecăfii Ștefan.

Câte 150 Lei: Ioan Samson, Aurelia Boțian, Elena Dăian, Alox. David, Biserica Veștem, Brustur Pașca, Vincențiu Monea, Petru Bubarui, Ioan Doboșiu, Simion Dârda, Nicolae Zugrav, Artemiu Eoeriu, David Deac, Dr. V. Peteanu.

Câte 180 Lei: Ioan Câmpeanu, Toma Opreanu, Nicolae Gabor, George Iuoraș, Dr. Elefterescu, Ioan Zinculescu, Paul Nodiș, Of. parohial Șemlac, Almăsan Emil, Nicolae Bota, Iosif Pungulescu, Mărincaș Vasile N. Pântănar.

Câte 200 Lei: Ieronim T, Ioica Dr. St. Banfi, Gh. Cantor, Valentin Copos, Ioan Buzilă I. N.

Alte sune: Hopârtean Martin 100; Teofil Băliban 50; Alex. Cerghizan 170; Victor Moldovan 00; Trușășiu Ioan 250; Elisabeta Marton 90; Cordea Ioan I. N. 40; Vlad Nicolae 360; Of. parohial Calvaser 200; Petru Gheorghelucă 100; George Cicioc 60; Nicolae Todor 100; Traian Moldovan 230; Iosif Patachi 136; Ursă George

100; Vasile Gh. Flueraș 250; Nogh George 90; Băneș Patru 85; Ioan Moldovan 300; Sabin Voin 120; Of. parohial Mădăraș 110; Victor Jurma 90; Surorile de caritat Cluj 300.

Redactor: IULIU MAIOR.

Cețiți și răspândiți
UNIREA POPORULUI

Aviz

Dau sfaturi și deslușiri în afaceri de dare și de competență, fac constatări și demăsurare: lăsamintelor, introduc comercianților, moșierilor și industriașilor contabilitate cu partide dublă cu Registru-jurnal și Registru-inventar contabilitate care este prescrisă în legea timbrului sub sancțiune. Preiau conducerea contabilității pe oră (Stundenbuchung, orakönyvelés) fac controla și revizuirea conturilor, socotelilor și bilanțurilor, preiau rolurile de dare dela d-nii notari pentru încheiere etc. etc.

Ernest Kny

(136) 1-2

fost perceptor și contabil
bilanțiar Blaj, Str. Samoilă Vulcani

Ucenic

În prăvălia românească de coloniale »Tecana« din Teaca județul Mureș se primește urgent un ucenic din familie bună.

(130) 3-4

De vânzare fân și otavă

circa 12 măzi calitate I. Informațiuni la
oficiul parohial

(133) 1-2

in Bila

Concurs

pentru ocuparea locului vacant de cantor
în parohia Jidveiu. Termenul este până
la 15 Martie 1933.

Reflectanții vor înainta cererile și se vor prezenta până la data de mai sus.

Jidveiu la 15 Febr 1933

(133) 1-1

Curatorul

Tineți-Vă

de obiceiurile
cele bune și vechi:

Intrebuințați numai

„Veritabil Franck”

- acela cu: Rășnița de Cafea:
ca marea fabricii - pentru
cafeaua cu lapte zilnic!

